

Arrest

nr. 120 341 van 10 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat TAYMANS, die *loco* advocaat T. SMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 6 mei 2007 aangetroffen in het Rijk, naar aanleiding van een vechtpartij. Diezelfde dag wordt hij bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoeker wordt op 28 juni 2008 opnieuw aangehouden door de Brusselse politie wegens drugsfeiten. Hij wordt opgesloten in de gevangenis van Vorst. Op de dag van zijn aanhouding wordt verzoeker opnieuw bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker wordt vervolgens op 29 oktober 2008 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 30 maanden, met uitstel van 3 jaar voor hetgeen de 20 maanden

overschrijdt wegens bezit en verkoop van verdovende middelen en wegens illegale binnenkomst of verblijf in het Rijk.

1.4. Verzoeker wordt op 4 maart 2009 gerepatrieerd naar zijn land van herkomst.

1.5. Op 12 augustus 2009 huwt verzoeker te Nador, Marokko, met een Belgische onderdaan. Op 10 april 2010 wordt uit het huwelijk een kind geboren.

1.6. Verzoeker dient op onbepaalde datum een aanvraag in tot afgifte van een visum type D (gezinshereniging). Het gevraagde visum wordt hem op 16 april 2010 geweigerd. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Verzoeker verklaart zonder visum het land opnieuw binnen te zijn gekomen op 16 juli 2010. Eveneens op 16 juli 2010 dient hij, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Naar aanleiding van deze aanvraag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 23 augustus 2010 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen deze beslissingen ingestelde beroep tot nietigverklaring wordt door de Raad bij arrest met nummer 51 831 van 29 november 2010 verworpen.

1.8. Bij arrest met nummer 59 972 van 19 april 2011 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de beslissing van 16 april 2010.

1.9. Op 4 oktober 2011 dient verzoeker, ditmaal als ascendent van een Belgisch minderjarige kind, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 3 april 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing tot weigering van verblijf is gesteund op artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker stelt tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.10. Op 16 februari 2012 wordt een tweede kind uit het huwelijk geboren.

1.11. Op 26 april 2012 wordt verzoeker opnieuw strafrechtelijk veroordeeld, dit maal tot een gevangenisstraf van 36 maanden wegens drugsfeiten.

1.12. Verzoeker dient op 9 augustus 2012, als echtgenoot van een Belgische onderdaan, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 29 augustus 2012 neemt de burgemeester van Boom de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.13. Bij arrest met nummer 93 731 van 17 december 2012 vernietigt de Raad de beslissingen van 3 april 2012.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 januari 2013, inzake de verblijfsaanvraag van 4 oktober 2011, een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze beslissingen andermaal een beroep in bij de Raad.

1.15. Bij arrest met nummer 101 643 van 25 april 2013 vernietigt de Raad de beslissing van 29 augustus 2012.

1.16. Bij arrest met nummer 110 830 van 27 september 2013 verwerpt de Raad het tegen de beslissingen van 17 januari 2013 ingestelde beroep tot nietigverklaring.

1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 oktober 2013, inzake de verblijfsaanvraag van 9 augustus 2012, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te

verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 24 oktober 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 09.08.2012 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene, de heer [E A. D.], werd op 29 oktober 2008 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel, wegens drugsfeiten.

in samenloop met voormelde feiten werd betrokkene bovendien veroordeeld wegens onwettige binnenkomst en onwettig verblijf.

Betrokkene wordt op 11 februari 2009 in vrijheid gesteld en op 4 maart 2009 - op grond van artikel 7 van de wet van 15.12.1980 - gerepatrieerd naar Marokko.

Op 16 april 2009 dient betrokkene een eerste visumaanvraag in met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België. Dit visum wordt op 3 juni 2009 geweigerd omwille van openbare orde.

Op 3 juli 2009 stelt betrokkene beroep in tegen de beslissing tot weigering tot afgifte van een visum. Op 27 oktober 2009 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep bij arrest nr. 33.263.

Betrokkene huwt - nadat hij gerepatrieerd is - op 12 augustus 2009 - te Marokko - met de Belgische. Op 10 april 2010 wordt uit dit huwelijk een kind geboren, E.A.A., eveneens van Belgische nationaliteit.

Betrokkene dient op 24 september 2009 een tweede aanvraag in tot het bekomen van een visum. Dit visum wordt geweigerd op 1 april 2010.

Op 16 juli 2010 komt betrokkene op illegale wijze België binnen. Diezelfde dag tekent hij een aankomstverklaring. Op 16 juli 2010 dient betrokkene eveneens een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, als echtgenoot van de Belgische E.H.N. Op 23 augustus 2010 wordt de verblijfskaart, met bevel om het grondgebied te verlaten, geweigerd.

Het beroep van betrokkene tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 29 november 2010 bij arrest nr. 51.831.

Verzoekende partij stelt op 3 januari 2011 cassatieberoep in tegen voormeld arrest bij de cassatierechter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het cassatieberoep wordt bij beschikking nr. 6510 dd. 9 februari 2011 door de Raad van State niet-toelaatbaar geacht. De cassatierechter laat onder meer gelden;

- *dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terdege is ingegaan op de vereiste belangenafweging en het evenredigheidsbeginsel door te stellen “dat het bestuur oordeelde dat de bedreiging die verzoeker voor de openbare orde vormt van dergelijke aard is dat zijn persoonlijke en familiale belangen niet kunnen primeren op de bescherming van de openbare orde en de weigering van het verblijf dus nodig geacht werd om de bescherming van de openbare orde te verzekeren” ;*
- *dat betrokkene “geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. aantoot”.*

Op 4 oktober 2011 doet betrokkene een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als vader van een Belgisch kind.

Op 16 februari 2012 wordt betrokkene voor de tweede maal vader van een Belgisch kind.

Op 3 april 2012 wordt de verblijfskaart, met bevel om het grondgebied te verlaten, - in het verlengde van de voorafgaande beslissingen ter zake - geweigerd.

Bij arrest nr. 93.270 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 17 december 2012 word(en) voormelde beslissing(en) vernietigd.

De Raad laat, in eigen woorden samengevat, gelden:

- dat het (persoonlijk) gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde vormt kennelijk onredelijk is, nu de strafrechtelijke veroordeling vier jaar voor de bestreden beslissing werd uitgesproken en er geen sprake van recidive is geweest;
- dat het begrip openbare orde, in het kader van supranationale rechtspraak, restrictief moet worden geïnterpreteerd, in samenhang met onder meerde belangenafweging in verband met artikel 8 E.V.R.M..

Op datum van 26 april 2012 werd betrokkene opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf van 36 maanden, wegens drugsfeiten.

Uit het eerste vonnis in samenhang met tweede veroordeling – medegedeeld door de gevangenisdirecteur – blijkt dat betrokkene onmiskenbaar recidiveert.

Voorts blijkt dat hij de verblijfsreglementering op volgehouden wijze niet respecteert-zijnde ook een strafrechtelijk kwalificeerbaar misdrijf - en daardoor de Belgische autoriteiten voor een voldongen feit plaatst.

Dienvolgens kan niet ernstig betwist worden dat betrokkene door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

Er wordt immers opgemerkt dat de “georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.”

“Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan”.

Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote kamer)).

In het licht daarvan dient in het kader van artikel 8 E.V.R.M. een belangenafweging te geschieden.

Betrokkene heeft nooit enig duurzaam verblijfsrecht in het Rijk gehad en eventuele integratie, quod non, vindt enkel oorzaak in het feit dat hij diverse overheidsbevelen manifest naast zich heeft neergelegd. Betrokkene is in Marokko gehuwd met een Belgische - beiden van Marokkaanse origine - en heeft Belgische kinderen verwekt nadat hij uit het Rijk verwijderd werd omwille van drugsfeiten. Er kan niet ernstig betwist worden dat de echtgenote van betrokkene, - minstens - op de hoogte was van zijn volgehouden illegale verblijfoestand.

Ook al zou er sprake zijn van inmenging in de zin van artikel 8, tweede lid E.V.R.M., quod non, dan nog wordt ten overvloede benadrukt dat de voormelde feiten in verband kunnen worden gebracht met de legitieme doelstellingen van voormelde bepaling.

Gelet op wat vooraf gaat is het niet kennelijk onredelijk dat (het plegen van onder meer) drugsmisdrijven, zijnde een persoonlijke keuze van betrokkene, zwaarder doorwegen dan de particuliere belangen die betrokkene in het kader van artikel 8 E.V.R.M. kan laten gelden.

Dat is geenszins in strijd met het evenredigheidsbeginsel.

Daarenboven wordt opgemerkt dat betrokkene en diens echtgenoot beiden van Marokkaanse afkomst zijn, hetgeen de verderzetting van hun privé- en familielevens van betrokkenen in Marokko in voortkomend geval zal vergemakkelijken.

Voorts wordt benadrukt dat, wanneer de echtgenote en kinderen van betrokkene in België willen verblijven, zij door toedoen van vakanties en moderne communicatiemiddelen in contact met elkaar kunnen blijven, wat trouwens niet veel verschilt met de toestand van gevangenschap die door het crimineel gedrag van betrokkene zélf in het leven wordt geroepen.

Omwille van bovenvermelde feiten wordt het recht op verblijf aan de betrokkene geweigerd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker geeft aan in rechte op te komen tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 22 oktober 2013. De bestreden beslissing zoals door verzoeker gevoegd bij zijn verzoekschrift betreft evenwel enkel een beslissing van deze datum tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder dat hierbij tevens wordt overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er dient aldus te worden aangenomen dat het voorwerp van huidig beroep enkel de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 22 oktober 2013 betreft.

2.2. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 43 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... “Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende” (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., “De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet”, T.V.R., 1993/2,67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de

administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 27.2 van richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn).

Volgens artikel 40ter Vreemdelingenwet zijn de bepalingen van hoofdstuk I van titel II die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of die zich bij hem voegen, ook van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen. Dit geldt dus ook voor artikel 43 Vw.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Zo stelde het Hof onder meer "vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt" (HVJ 7 juni 2007, Commissie/Nederland, C-50/06, punt 41).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie een restrictieve uitlegging gegeven van het begrip openbare orde waardoor ook het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, beschermd wordt (HvJ 31 januari 2006, C-503/03, Commissie/Spanje, punt 47).

Rekening houdende met deze elementen is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. Er dient bijgevolg een afweging gemaakt te worden tussen de rechten van het individu (het uitoefenen van zijn gezinsleven) en de rechten van de staat (controle op de immigratie, handhaven van de openbare orde, enz.): de maatregel die een inmenging betekent in het gezinsleven van de vreemdeling dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel dat de staat nastreeft (A. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, 2012, p. 436).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat bij deze afweging rekening dient gehouden te worden met de volgende omstandigheden en beginselen (A. DENYS, o.e., p. 437):

- de aard en de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf
- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt
- de tijdspanne tussen het plegen van het misdrijf en zijn gedrag gedurende deze periode
- de nationaliteit van de verschillende betrokken personen
- de gezinstoestand van de betrokkene en o.m. in voorkomend geval de duur van zijn huwelijk, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar
- de vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam
- de vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd
- de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene uitgewezen wordt
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

In de bestreden beslissing staat het volgende te lezen over de afweging van belangen:

[...]

De motivering zoals blijkt uit de bestreden beslissing laat niet toe om vast te stellen dat er een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de verschillende belangen die meespelen. Er wordt ten overvloede verwezen naar de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen, doch het blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de particuliere belangen van verzoeker ter dege onderzocht werden.

Nochtans blijkt uit de arresten 56.201, 56.202 en 56.204 van 17 februari 2011 van Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het de taak is om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben. De vereiste van artikel 8 E.V.R.M. is een waarborg die primeert boven de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing verwijst wel naar de opgelopen veroordeling, doch specificeert niet welke de rol is geweest van verzoeker, noch wordt er enige informatie gegeven omtrent de ernst van de feiten, enkel dat het gaat om een veroordeling tot 36 maanden wegens drugsfeiten.

Meer specifiek blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er voldoende onderzoek werd gevoerd naar de gezinstoestand van de verzoeker, en naar de gevolgen die een weigering van verblijf en een uitzetting, met zich zou brengen.

Verzoeker is gehuwd met een Belgische onderdane, die weliswaar van Marokkaanse afkomst is, maar zelf geen enkele binding heeft met het land van herkomst van haar ouders. De kinderen van verzoeker, die de Belgische nationaliteit hebben, zijn nog nooit in Marokko geweest. Uiteraard kan men niet zomaar verlangen dat zij zouden verhuizen naar Marokko terwijl hun voltallige familie zich in België bevindt.

Verzoeker staat tevens mee in voor de opvang en opvoeding van een zoon van zijn echtgenote uit een eerdere relatie. [I.] is inmiddels 14 jaar oud en schoolgaand. Ook heeft deze nog steeds contacten met zijn vader, [...] die in België woont (zie stukkenbundel, stuk moet nog worden gevoegd).

Uit de bestreden beslissing blijkt nergens dat er rekening werd gehouden met dit element, of dat het zelfs maar onderzocht werd. Nochtans is de jongen mee ingeschreven op het adres van verzoeker.

Daarenboven gaat DVZ zeer kort door de bocht door te stellen dat er geen verschil is tussen de gezinsbeleving nu verzoeker in de gevangenis verblijft, en deze wanneer hij zich in Marokko zou bevinden. Niet alleen is de opsluiting slechts tijdelijk en zal verzoeker binnen afzienbare tijd in vrijheid gesteld kunnen worden, daarenboven hebben de gezinsleden nu wel de mogelijkheid om wekelijks op bezoek te gaan bij verzoeker zonder dat dit hun dagelijkse leven verstoort. Bij een uitwijzing naar Marokko zou dit uiteraard niet tot de mogelijkheden behoren.

De bestreden beslissing laat niet toe om na te gaan of er wel een onderzoek werd gedaan naar de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het land van bestemming, noch met het land van herkomst. Er wordt enkel verwezen naar de afkomst van de betrokken familieleden om te stellen dat de aanpassing zou vergemakkelijkt zou worden.

Aangezien uit de bestreden beslissing enkel blijkt dat er belang wordt gehecht aan de opgelopen veroordelingen van verzoeker, zonder dat er een nauwkeurig en doorgedreven onderzoek werd verricht naar de particuliere belangen van verzoeker, kan niet worden vastgesteld dat de evenredigheidstoets van artikel 43 Vw., op een redelijke en zorgvuldige wijze heeft plaats gevonden.

Hierdoor is de materiële motiveringsplicht geschonden. [...]"

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: RvS 18 november 1993, nr. 44.948, Arr. RvS 1993, z.p.; Antwerpen, 16 juni 1998, F.J.F. 1998, 693).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden behandeld. Tevens betoogt hij dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet – artikel op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken :

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden ;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen;

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het af geven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid 4° bedoelde ziekten."

Uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet volgt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een familielid van een burger van de Unie het verblijf te weigeren. Een verblijfsweigering is echter wel mogelijk indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling een gedrag blijkt dat van

die aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigering ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie te motiveren, impliceert niet dat verweerder niet naar door dit familielid opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze persoon een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In zoverre verzoeker lijkt aan te geven dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden enkel zou steunen op strafrechtelijke veroordelingen, mist zijn betoog feitelijke grondslag. Het klopt dat verweerder in de bestreden beslissing melding maakt van de door verzoeker opgelopen strafrechtelijke veroordelingen van 29 oktober 2008 en 26 april 2012 – die door verzoeker niet worden betwist –, doch er blijkt niet dat dit het determinerende motief betreft van de beslissing en dat verweerder enkel op deze grond de gezinshereniging weigerde. Teneinde de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet te verantwoorden, wees verweerder immers op het ontwrichtend karakter voor de samenleving van drugsgebruik en drugshandel – en dus op de aard en ernst van de door verzoeker gepleegde feiten –, op de onmiskenbare recidive in hoofde van verzoeker bij het plegen van dergelijke feiten en op het gegeven dat verzoeker de verblijfsreglementering op volgehouden wijze niet respecteert, hetgeen tevens een strafrechtelijk kwalificeerbaar feit uitmaakt en waardoor hij de Belgische autoriteiten voor een voldongen feit plaatst. Op basis van deze elementen oordeelt verweerder dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

Verzoeker betoogt dat niet wordt gespecificeerd welke zijn rol is geweest bij de opgelopen veroordelingen en welke de ernst van de feiten was, doch hij maakt niet aannemelijk dat *in casu* een bijkomende motivering op dit punt zich opdrong, naast de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker werd veroordeeld tot gevangenisstraffen van 30 maanden met uitstel en 36 maanden en dit wegens drugsfeiten, dat er sprake is van recidive en dat drugsgebruik en drugshandel een ontwrichtend karakter voor de samenleving hebben, te meer nu verzoeker geacht kan worden zijn situatie op dit punt te kennen op een wijze dat dient te worden aangenomen dat de weergegeven motivering afdoende is opdat hij indien gewenst op nuttige wijze kan opkomen tegen de bestreden beslissing. Verzoeker blijft verder aan de hand van zijn uiteenzetting in gebreke aan te tonen dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft verder aan dat verweerder geen nauwkeurig onderzoek heeft gedaan naar de verschillende belangen die meespelen, en meer bepaald naar zijn gezinstoestand en de gevolgen die een weigering van verblijf en een uitzetting met zich mee zullen brengen voor deze gezinssituatie. Hij verwijst hierbij naar artikel 8 van het EVRM, dat primeert op de Vreemdelingenwet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk een evenredigheidstoets zoals vereist door artikel 43 van de Vreemdelingenwet en een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd. Hij oordeelde evenwel dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan zijn persoonlijke belangen, waaronder voornamelijk zijn ingeroepen gezinsleven. Hierbij werd vastgesteld dat verzoeker nooit een duurzaam verblijfsrecht had in het Rijk en een eventuele integratie in het Rijk enkel zijn oorzaak kan vinden in het manifest naast zich neer leggen van diverse overheidsbevelen. Verder blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met gegeven dat verzoeker een Belgische echtgenote en kinderen heeft. Hierbij merkt verweerder evenwel op dat verzoeker pas nadat hij reeds uit het Rijk was verwijderd wegens drugsfeiten in Marokko in het huwelijk trad met zijn Belgische echtgenote, die eveneens van Marokkaanse origine is, en de uit dit huwelijk geboren kinderen eveneens pas nadien zijn verwekt. Hieruit leidt verweerder af dat de echtgenote van verzoeker minstens op de hoogte diende te zijn van verzoekers volgehouden illegale verblijfstoestand. Verweerder wijst verder andermaal op de aard van de gepleegde feiten, met name drugsfeiten. Tevens merkt hij op dat zowel verzoeker als diens echtgenote van Marokkaanse afkomst zijn, hetgeen de eventuele verderzetting van het privé- en gezinsleven in Marokko zal vergemakkelijken. Daarnaast wordt erop gewezen dat, wanneer de echtgenote en kinderen in België wensen te blijven, zij middels vakanties en moderne communicatiemiddelen in contact kunnen blijven met verzoeker, *“wat trouwens niet veel verschilt met de toestand van gevangenschap die door het crimineel gedrag van betrokkene zelf in het leven wordt geroepen”*.

Verzoeker betoogt op algemene wijze dat de Belgische echtgenote geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst van haar ouders en de kinderen nooit in Marokko zouden zijn geweest, en er bijgevolg niet van hen kan worden verwacht dat zij verzoeker zouden volgen naar diens land van herkomst. Het gegeven dat de echtgenote geen banden meer zou hebben met Marokko blijkt als dusdanig niet uit het administratief dossier, evenmin brengt verzoeker op dit punt concrete elementen en/of stukken aan waaruit een dergelijke gevolgtrekking zou kunnen worden afgeleid. Een loutere bewering in deze zin kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hieruit blijkt tevens dat verzoeker onterecht meent dat geen rekening werd gehouden met de band van verzoeker en zijn echtgenote met Marokko. Verweerder heeft de elementen die hem bekend konden zijn in dit verband bij de besluitvorming betrokken. Verzoekers betoog dat geen voldoende onderzoek werd verricht naar de sociale, culturele en familiale banden met het land van bestemming en van herkomst kan in geen geval leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, al was het maar nu verzoeker in dit verband geen concrete elementen aanbrengt die afbreuk kunnen doen aan de motivering in de beslissing en aldus niet aannemelijk maakt dat enig verder onderzoek een andere beoordeling had kunnen rechtvaardigen.

Evenmin maakt verzoeker duidelijk hoe het enkele feit dat zijn twee zeer jonge kinderen, geboren in 2010 en 2012, nog nooit in Marokko zouden zijn geweest, de motieven van de bestreden beslissing dat beide ouders van Marokkaanse origine zijn, wat het verderzetten van het gezinsleven in het land van herkomst gemakkelijker maakt, in de weg staat. Te meer nu het EHRM er in zijn rechtspraak vanuit gaat dat hoe jonger de kinderen zijn hoe gemakkelijker zij zich zullen kunnen aanpassen en hoe gemakkelijker zij derhalve de ouder die wordt uitgewezen kunnen volgen naar diens land van herkomst. Het EHRM stelt hierbij dat ingeval de kinderen de nationaliteit bezitten van de Staat waar zij tot dan hebben verblijven, deze kinderen steeds de mogelijkheid hebben terug te keren naar deze Staat teneinde hun daar achtergebleven familieleden te bezoeken (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In enkele arresten heeft het EHRM tevens gesteld dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk).

Waar verzoeker aanvoert dat zijn 14-jarige schoolgaande stiefzoon contact heeft met zijn vader die in België zou wonen, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker zich ook in dit verband beperkt tot een loutere verklaring. Die verklaring biedt geen uitsluitsel over het effectief verblijven van de vader in België. Evenmin wordt aangetoond dat contact nog steeds bestaat of mogelijk zou zijn. Het administratief dossier bevat geen stukken hieromtrent. Daarnaast blijkt ook niet dat de scholing niet in redelijkheid elders kan worden verdergezet. Verzoeker heeft deze elementen verder ook niet ter beoordeling van het bestuur voorgelegd in het kader van de aanvraag die aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing. Een attest van gezinssamenstelling, waarop de stiefzoon wordt vermeld, of de geboorteakte van de stiefzoon houdt niet op zich de elementen in die verzoeker in het kader van deze procedure inroept. De onderzoeksplicht van verweerder houdt in dat een nauwkeurig onderzoek dient te gebeuren van de bewijsstukken voorgelegd door de aanvrager en de elementen waarvan zij niet onkundig had kunnen zijn. De onderzoeksplicht houdt niet in dat verweerder actief op zoek moet gaan naar alle aanwezige elementen die relevant kunnen zijn en actief aan bewijsvergaring moet doen. Het is aan verzoeker om bewijzen voor te leggen van een relatie van zijn stiefzoon en diens vader, bijvoorbeeld door een kopie van de rechterlijke beslissing inzake het contactrecht voor te leggen. Hij blijft op dit punt zelf in gebreke.

Waar verzoeker verder aanvoert dat onmogelijk kan worden gesteld dat zijn gezinsbeleving bij een terugkeer naar Marokko gelijk zou zijn aan de gezinsbeleving in de gevangenis, betreft dit in de eerste plaats een bijkomend motief. Bovendien is dit argument er niet in essentie op gericht om de verschillende gezinsbelevingen te vergelijken, maar om te benadrukken dat verzoeker zijn gezinsleven in de eerste plaats zelf in gedrang brengt door zijn keuze om zich schuldig te maken aan drugsdelicten.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker zich beperkt tot loutere verklaringen, zonder enig objectief element voor te leggen waaruit kan blijken dat er ernstige hinderpalen bestaan voor het eventueel verderzetten van het gezinsleven in Marokko of elders. Hij toont met zijn betoog niet *in concreto* aan dat

op de Belgische staat een verplichting zou rusten om het gezinsleven verder in België te laten plaatsvinden. Artikel 8 van het EVRM kan niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat een algemene verplichting zou inhouden om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39).

Verzoeker beperkt zich tot een sterke vereenvoudiging van de aangegeven gronden tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en slaagt er niet in om aan te tonen dat verweerder de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de richtlijn 2004/38/EG en artikel 43 van de Vreemdelingenwet op foutieve of op kennelijk onredelijke wijze heeft toegepast.

Gelet op hetgeen voorafgaat stelt de Raad aldus vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid. Evenmin kan worden vastgesteld dat verweerder niet in redelijkheid of niet op basis van een voldoende nauwkeurig onderzoek van de op het spel staande belangen tot zijn beoordeling is gekomen dat het algemeen belang *in casu* zwaarder doorweegt dan de particuliere belangen van verzoeker.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoeker blijft aan de hand van zijn uiteenzetting evenwel in gebreke toe te lichten op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden beslissing dit beginsel zou hebben miskend. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk

3.2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS